

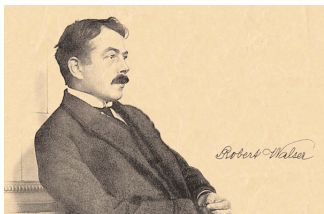
Ρόμπερτ Βάλζεο

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ*

ΕΙΔΑ ΚΑΠΟΤΕ έναν χορευτή που προξένησε σ' έμένα, αλλά και σε πολλά άλλα άτομα που επίσης τον είδαν, την ίδια βαθιά εντύπωση. Γνώριζε τόσο λίγο τη βαρύτητα και βάδιζε με τέτοια ελαφράδα στο έδαφος που λές και τὸ χλεύαζε με τὰ πόδια του. Εὐφρόσυνη μουσική συνόδευε τὸ χορό του, και ὅλοι ἐμείς που βρισκόμασταν στὸ θέατρο, σκεφτόμασταν τί ἀπὸ τὰ δύο θὰ μπορούσε ἄραγε νὰ θεωρηθεῖ ὠραιότερο και θελκτικότερο: οἱ ἐπιπόλαιοι τερπνοὶ ἤχοι ἢ τὸ παιχνίδι τῶν ποδιῶν τοῦ ἀγαπημένου, ὠραίου χορευτῆ. Πηδοῦσε σὰν φρόνιμο, γυμνασμένο, καλοαναθρεμμένο σκυλάκι πού, ἐνῶ χοροπηδάει ζωηρὰ ἐδῶ κι ἐκεῖ, ἐγείρει συγκίνηση και συμπάθεια. Ἔτρεχε πάνω στὴ σκηνὴ ὅπως ἢ υφίτσα στὸ δάσος, και σὰν τὸν ἀχαλίνωτο ἄνεμο, ἐμφανιζόταν κι ἐξαφανιζόταν. – Κανείς ἀπὸ ὄλους ὅσοι βρισκόνταν στὸ θέατρο δὲν φαινόταν νὰ εἶχε ποτέ του δεῖ ἢ διανοηθεῖ παρόμοια εὐθυμία. Ὁ χορὸς ἐπενεργοῦσε σὰν παραμῦθι ἀπὸ τὸν παλιὸ ἀθῶο καιρὸ ὅταν οἱ ἄνθρωποι, γεμάτοι δύναμη και ὑγεία, ἦταν παιδιὰ που ἔπαιζαν μεταξύ τους με ἡγεμονικὴ ἐλευθερία. Ὁ ἴδιος ὁ χορευτῆς δροῦσε σὰν παιδί θαῦμα ἀπὸ ὑπέροχες περιοχές. Σὰν ἄγγελος ἔσκιζε πετώντας τὸν ἀέρα, τὸν ὁποῖο ἔμοιαζε νὰ ἀσημώνει, νὰ χρυσώνει και νὰ δοξάζει με τὸ κάλλος του. Ἦταν σὰν ὁ ἀέρας ν' ἀγαποῦσε τὸν ἐκλεκτό του, τὸν θεϊκὸ χορευτῆ. Ὅταν κατέβαινε ἀπὸ ψηλά, αὐτὸ ἦταν περισσότερο πέταγμα παρά πτώση, παρόμοιο με τὸ πέταγμα ἐνὸς μεγάλου πουλιοῦ που δὲν γίνεται νὰ πέσει· και μόλις ἀγγιζε και πάλι ἀνάλαφρα τὸ έδαφος με τὰ πόδια του, ξανάρχιζε ἀμέσως καινούργια παράτολμα βήματα και ἄλματα, λές και τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ σταματήσει νὰ χορεύει και νὰ μετεωρίζεται, λές και ἤθελε, ὄφειλε κι ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθεῖ νὰ χορεύει ἀδιάκοπα. Ἐνῶ χόρευε, προξενούσε τὴν ὠραιότερη εντύπωση που ἕνας νεαρὸς χορευτῆς εἶναι ικανὸς νὰ προξενήσει, δηλαδή τὴν εντύπωση πὼς εἶναι εὐτυχησμένος ὅταν χορεύει. Ἦταν τρισευτυχισμένος ἀπὸ τὴν ἄσκηση τοῦ ἐπαγγέλματός του. Στὴν περίπτωσή του, ἢ συνήθης καθημερινὴ ἐργασία ἔκανε κάποιον ἐπιτέλους τρισευτυχισμένο – ὅμως ὁ χορὸς δὲν ἦταν βέβαια ἢ ἐργασία ἢ, ἐφόσον ἦταν, τὴ διεκπεραιῶνε παίζοντας, λές κι ἀστειευόταν και χαριεντιζόταν με τίς δυσκολίες, και σὰν νὰ ἀσπαζόταν τὰ ἐμπόδια με τέτοιο τρόπο που κι αὐτὰ ἔπρεπε νὰ τὸν ἀγαπήσουν και νὰ τὸν ἀσπαστοῦν με τὴ σειρά τους. Ἐμοιαζε με ἰλαρὸ και πέρα ὡς πέρα χαρισματικὸ βασιλόπουλο τοῦ χρυσοῦ αἰῶνα, κι ὅσοι τὸν ἔβλεπαν ξεχνούσαν ἔγνοιες και στενοχώριες, και κάθε ἄσχημη σκέψη τους ἐξαφανιζόταν. Παρακολουθώντας τον, τὸν εἶχες ἤδη ἀγαπήσει και λατρεύσει και θαυμάσει. Βλέποντάς τον νὰ ἀσκεῖ τὴν τέχνη του, καταγοητεύσουν ἀπ' αὐτόν. Ὅποιος τὸν εἶχε δεῖ, τὸν ὄνειρευόταν και τὸν ὄνειροπολοῦσε για πολὺν καιρὸ μετὰ.

* Τίτλος πρωτοτύπου: «Der Tänzer», *Dichtungen in Prosa I* (Aufsätze. Kleine Dichtungen). hrsg. v. Carl Seelig. Holle Verlag, Genf-Darmstadt 1953 * Πρώτῃ δημοσίευση: *Kleine Dichtungen*, Kurt Wolff Verlag, Λειψία 1914.

Αὐτὸ τὸ ἀφῆγημα ἀναρτήθηκε τὴν 6ῃ Ἀπριλίου 2010 στὴν ἱστοσελίδα planodion.

Ὁ ἐλβετὸς συγγραφέας Ρόμπερτ Βάλζεο (Robert Walser) γεννήθηκε στὶς 15 Ἀπριλίου 1878 στὸ Μπιλ (Biel) τῆς Δυτικῆς Ἑλβετίας, κοντὰ στὴ Βέρνη, και πέθανε στὶς 25 Δεκεμβρίου 1956 στὸ Χεριζάου (Herisau) τῆς βορειοανατολικῆς Ἑλβετίας. Θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς πλέον μυστηριώδεις συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς του. Διακρίθηκε ὡς γερμανόφωνος πεζογράφος, ἀν και πρωτοεμφανίστηκε στὰ γράμματα ὡς ποιητῆς τὸ 1898. Τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἔργου του ἀποτελεῖται ἀπὸ πολὺ σύντομα πεζογραφήματα – λογοτεχνικὰ σκίτσα. (Σ.τ.Μ.)